

[Rager.]

fodret Radiofonien, men lad det saa gaa for et Aar. Der maa imidlertid ikke heri ligge nogen som helst Forventning om, at det kan gøres i noget følgende Aar. Jeg akkviescerer ved, at man gør det ved denne Lejlighed, vil ikke stemme imod det, men jeg vil sige, at dette maa være den eneste Gang. Radiofonien maa kun aftage saa meget, hvis der virkelig er Brug for det. Og det ikke alene — ikke alene — for Pengenes Skyld, men fordi alt for megen Kunst i Radio i Virkeligheden gør denne mindre værdifuld som Kulturfaktor. Derved bliver der nemlig færre Foredrag, færre Udsendelser af social-politisk Interesse. Det er nødvendigt her at afveje det kongelige Teaters Kulturindsats mod Radioens.

En af disse højst løjerlige Lytterrepræsentanter udtalte paa et Møde foreleden Aften sin Glæde over, at det var lykkedes at fri Radiofonien for Politik. Eet Foredrag fra hvert Parti forud for hvert Valg maa være den „Politik“, som skal sendes ud i Radio. Det forekommer mig, at en saadan Radio i meget høj Grad vilde mangle Evnen til at have Fingeren paa Tidens Puls. Man har tidt talt om at faa Udsendelser her fra Rigsdagen. Jeg tror, man savner noget saadant. Jeg vil være arrogant nok til at paastaa paa Kollegers og egne Vegne, at det kunde have en Del Interesse for Lytterne at følge, hvad der bliver sagt her. Jeg tror ganske sikkert, at den oratoriske Nydelse, som forestaar os alle sammen, naar den højtærede Undervisningsminister skal svare paa de Taler, der er holdt her, vil staa langt over, hvad man faar for de 320 000 Kr. (*Undervisningsministeren* [Borgbjerg]: Jeg er saa forkølet). Den højtærede Minister er forkølet, men selv med Forkølelse vil den højtærede Minister rage langt op.

Jeg har ment det rigtigt at fremsætte disse Bemærkninger i Dag, dels for selv at have en frelst Samvittighed, men ogsaa for at give den Kommission, som nu gaar til Arbejdet, et lille Ord med paa Vejen — saa maa den selv om, hvor meget Vægt den vil lægge derpaa. Men jeg tror, den vil staa sig ved at lægge Vægt derpaa, og jeg advarer mod alle de Røster, der i den sidste Tid har høvet sig — først sagte, men efterhaanden stigende — for at faa fat i Radiofoniens Penge. Jeg advarer mod at starte en Kulturfond i den Hensigt blot at lade denne være en Mellemstation mellem Radiofoniens Penge og Teatret og andre Kulturfaktorer. Det maa vi ikke gøre. Radiofonien er i sig selv

det største og det vigtigste — det andet maa ikke lide ved det.

Jeg anbefaler i Konsekvens af mine Udtalelser at stemme mod det af de 3 Finansudvalgsmedlemmer af Venstre stillede Ændringsforslag. Jeg gør det, idet jeg siger, at den Ordning, vi faar, er mig ikke helt tiltalende. Skulde jeg endelig finde en Betegnelse for den, et aktuelt Ord, kan jeg højst sige, at den er „panabel“.

Inger Gautier Schmit: Jeg beklager meget de skarpe Toner fra Radiovennerne overfor den levende Kunst, som kom til Orde gennem den sidste ærede Talers Udtalelser. Jeg vil betragte det som en stor Ulykke, hvis Udviklingen gaar i Retning af, at de to Faktorer skal bekæmpe hinanden, medens det eneste naturlige er, at man indser, at de slet ikke kan undvære hinanden, og at man derfor gaar ind i et godt, forstandigt og frugtbart Samarbejde.

Paa det kongelige Teaters Scene staar der jo: „Ei blot til Lyst“, og jeg tænker, den højtærede Undervisningsminister i den senere Tid i høj Grad har erfaret Sandheden af disse Ord. Sidste Gang vi drøftede det kongelige Teaters Forhold her, herskede der en optimistisk og lys Stemning, men i Dag er det hele jo graat i graat. Jeg kan slutte mig til de Røster, som i høj Grad har beklaget, at det kongelige Teaters Udvikling er gaaet i en saa bedrøvelig Retning. Jeg skal ikke optræde som Dommer og Deler med Hensyn til, hvor det største Ansvar maa lægges, men de Fejlgreb, der her er begaaet, i Forbindelse med uheldige økonomiske Tilstande i Landet, i Forbindelse med mærkelige Uheld med Sygdomme blandt Direktører og andre Uheld af Direktører, med et daarligt valgt Repertoire paa de to Scener — alt dette i Forbindelse med hinanden har bidraget til et daarligt Resultat.

Naar saa hertil føjes en overordentlig sangvinsk, ja, man kan vel sige: letsindig økonomisk Ledelse fra Teatrets Side, har vi altsaa i Dag den foreliggende Situation: at Dobbeltscenen for længst er aflivet, og at vi staa overfor et Teater med et stort Underskud og uden nogen virkelig Lovordning.

Overfor dette maa jeg ubetinget lægge et stort Ansvar paa den højtærede Undervisningsminister, som rimeligvis i sin Kærlighed til Teatret har tænkt at gavne dets Sag ved at lade hele dette Aar løbe ud og i den ellefte Time komme med denne Ordning paa Finansloven, medens jeg tror, den